

نبی اله عشقی ثانی*

شادی عیدمان را با نیازمندان تقسیم کنیم

در آستانه عید نوروز و فرا رسیدن سال ۹۶ هستیم و مردم آماده استقبال از بهار می شوند هرکس در حد وسع و توان خود در تلاش است تا با آمادگی بیشتر خود را مهیای ورود به سال جدید کند.

خانه تکانی، گرد گیری، خرید لباس نو، میوه، آجیل و شیرینی از برنامه های این روزهای عموم هموطنان است که با شوق و شادمانی به آن می پردازند.

در این بین بسیاری کسانی که شوق و ذوقی از آمدن سال جدید ندارند، برخی نیز غصه دار هستند، به زندگی خود و خانواده و فرزندانشان نگاه میکنند و با خود می اندیشند چگونه با این عید مواجه شوم و چگونه از خجالت خانواده ام بیرون بیایم؟

این خانواده ها دست و دلشان حتی به گردگیری مختصرخانه و وسایلشان هم نمیروود و با تاثر به این ایام می نگرند ورنج می برند .

اما شمایی که در انتظار سال جدید هستید، لطفا تنها نروید ، دستی را بگیرید و با خود به سال جدید بپرید.

وقتی در حال خرید پوشاک و لباس ایام عید هستید به این فکر کنید که من و خانواده ام به اندازه کفایت لباس و پوشاک داریم لباسی برای نیازمندی تهیه کنم دلی را شاد کنم او هم عیدی داشته باشد ، او هم لبخندی بزند، روز او هم نو شود.

وقتی برای خرید میوه و شیرینی می روید با خود بگویید یک کیلو شیرینی کمتر می گیرم چند کیلو میوه کمتر می خرم پولش را به نیازمندی هدیه می کنم و متاسفانه این روزها آنقدر فقیر و بیچاره زیاد است که احتیاجی به گشتن هم نیست .

از سوی دیگر موسسات خیریه بسیاری در کشور وجود دارند که دارای اساسنامه و مجوز فعالیت هستند و با نظارت دستگاه های متولی فعالیت می کنند، این موسسات با بررسی همه جانبه و انجام اقدامات مددکاران اجتماعی نسبت به تعیین و تشخیص نیازمندان واقعی اقدام می کنند و اطلاعات و عملکردشان قابل اطمینان است، بنابراین نیاز به بررسی توسط خود مردم و اهل خیر و نیکوکاری نیست، این موسسات مکلفند و شرعا مسئولیت دارند تا مطابق خواسته و نیت نیکوکاران اقدام کنند و هدیه اهل خیر را به نیازمندان واقعی برسانند.

بنابراین هر شخصی می تواند مطابق تشخیص خود و براساس باورها و اعتقادات خود فکر و نیت خیر خود را به راحتی و اطمینان به نتیجه برساند، حتی می تواند از نزدیکی خانه اش از شهرستانی به شهرستان دیگر یا روستای دیگر هدیه خود را تقدیم کند.

ما در این روزها باید به این بیندیشیم که فقری که زندگی اش تامین نمی شود ، پوشاکی ندارد که بپوشد ، غذائی ندارد که بخورد و به خانواده اش بدهد، اگر از دیوار خانه ای بالا رود اگر مرتکب بزه و جرمی شود، آیا من مسئول نیستم ؟ آیا اگر چنین نیازمندی به دلیل

مجموعه شرایط جامعه وارد چرخه آسیب اجتماعی شود من مسئولیتی ندارم؟ مومنان از خود بپرسند، آیا در روز رستاخیز از من نمی پرسند تو چرا کاری نکردی؟ تو چرا دیدی و هیچ عملی انجام ندادی؟ کم یا بیش .

از خودمان بپرسیم، آیا من نمی توانم از یک آسیب اجتماعی پیشگیری کنم؟ آیا حق دارم چشمم را ببندم و از این واقعیت ها بگذرم؟

هموطنان، عزیزان، انسان ها، دینداران، متمولان، عاشقان انسان دوستی بیایید بیدار شویم و سهم خود را ادا کنیم و به اندازه همتان کم یا بیش کمک کنیم . بیاییم بی تفاوت نباشیم، انسان باشیم.

بیاییم شادی عیدمان را با نیازمندان تقسیم کنیم و باور داشته باشیم اگر مهربانی را تقسیم کنیم به همه می رسد.

عید نوروز بر عاشقان انسان دوستی و بر یاوران یاری خواهان و آنان که چشمشان را بر واقعیت ها نمی بندند، مبارک باد .

*مشاور امور موسسات خیریه و مدرس دانشگاه و رییس اسبق کودکان بی سرپرست سازمان بهزیستی

خبرنگار و منتشر کننده: زهره حاجیان

۷۰۰۷۰۰